

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May\_Karl-Hamail.pdb

PDB Name: Karl May - Hamail  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 27.9.2007  
Modification Date: 27.9.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Karel May

H A M A I L

Reprint povídky z knihy  
SMRTÍČÍ PRACH  
Nakladatelství NÁVRAT Brno  
1993

Karel May

H A M A I L

Mezi Bir el asnas a Ain Sajil se vznášel vysoko ve vzduchu jeden z těch proslulých, vzácných sokolů, kteří jsou beduíny používání velmi často k lovům v poušti i ve skalách. Bystrým zrakům sokola nebylo těžké rozeznat dvě karavany, které se tam v dálce pohybovaly z rozličných stran, a jak se zdálo, k jednomu cíli.

Oddíl, pohybující se na východě směrem jižním, byla jistě káfila, obchodní karavana. Tvořilo ji dvacet obtížených velbloudů a deset hedžínů, jejichž jezdci byli patrně různé národnosti. Osm z nich bylo ozbrojeno orientálsky, dva způsobem evropským. První měli kromě svých neforemných zastaralých pušek ještě dlouhá kopí, jejichž ostří se leskla v záři zapadajícího slunce. Šech el džemali, vůdce karavany, byl z těchto chlapíků nejtmavším, jeho význačné rysy však nebyly příliš hodny důvěry. Druzí dva mužové mohli být považováni za Evropany, a jestliže jimi nebyli, pak tedy zcela jistě pocházeli z kmene Gharb, z nejsevernějších afrických beduínů.

Sokol vystoupil výše a vzduchem se nesl jeho pronikavý, svérázný křik. Vůdci, který jej uslyšel, přelétl spokojený úsměv tváří, jejíž rysy nebyly zrovna příjemně sladěny.

"Chabíre, slyšel jsi toho ptáka?" zvolal jeden z dvou mužů, kteří jeli v čele karavany.

"Na'm sídi - ano, pane," odpověděl.

"Jestliže je to sokol cvičený, tedy ani lidé nejsou odtud daleko. Já ho však považuji za divokého."

"Hék - tak jest!" odvětil krátce chabír, a opět škodolibý úsměv zohyzdil jeho tvář.

"Kdy dojdeme k místu odpočinku?"

"'an kharíb - brzy."

"Říkáš, že tam budeme bezpečni?"

"S'lon bilamahu - jako v lůně Alláhově!"

Druhá karavana, pohybující se souběžně s onou první na západě, byla rozhodně káfila el tayyara, létající karavana. Bylo to čtrnáct dobře ozbrojených, opálených mužů, sedících na výborných velbloudech. Jedno zvíře byl dokonce vzácný šedý bišarin-hedžín. Jeho jezdec byl patrně vůdcem. Kapuce jeho bílého háiku mu splývala na zádech. Byl to, stejně jako jeho průvodci, Tedetu z kmene Kra-an; jeho krátký vlnitý vlas však dokazoval, že i černošská krev v jeho žilách koluje; okolnost, za níž se mezi Tibbu nikdy nestydí.

I on slyšel výkřik sokola.

"Ikh, ikh," zvolal, a jeho velbloud se na ten rozkaz zastavil.

Druzí se seskupili kolem něho.

"Hamdulilláh - bohu díky!" řekl vůdce. "El Aswad nám je vede do rukou. Podařilo se mu je tedy oklamat. Obrátíme-li nyní na východ, narazíme na jejich stopu, a přečteme ji. Zavolám sokola."

Vsunul do úst prsty a vyloudil pronikavý hvizd. Sokol přes to, že plul ve veliké vzdálenosti, ho uslyšel a připlul v několika okamžicích nad jezdce.

"Ta'ahl - pojd' sem!" poručil jezdec.

Pták se poslušně spustil na vysoký předeek sedla a nechal se připevnit k řetězu. Pak mu byla natažena přes hlavu kožená čepička.

Jezdci nyní odbočili v pravém úhlu od dosavadního směru a jeli pomalu k východu, stále s vůdcem v čele.

Nejeli ani půl hodiny, když první z nich zarazil své zvíře, a ukázav do dálky, řekl jen jediné slovo:

"Hunahk - tam!"

Směrem, kterým ukazoval, bylo vidět blýskající se lesklé špice kopí. Čtrnáct jezdců zabočilo opatrně do písčových kopců, mezi nimiž se ukryli, a teprve po chvilce pokračovali v jízdě. Brzy narazili na stopy prvé karavany. Vůdce přinutil velblouda kleknout a sestoupil, aby prozkoumal stopy v písku.

"Třicet hawawihnů," pravil potom. "Jsou to ti, které pronásledujeme. Na Bir Fetna je Alláh vydá do našich rukou. Potom se budeme dělit o jejich váčky, které nás učiní mnohem bohatšími, než jsme byli dosud. Budeme je pomalu sledovat; el Aswad nás jistě nenechá dlouho hledat!"

Bylo to jasné: čtrnáct jezdců tvořilo gum, loupežnou karavanu, a el Aswad, vůdce obchodní karavany, byl jejím tajným spojencem. Chtěl ty, kteří se mu v důvěře svěřili, vydat v ruce pirátů a kořistníků pouště. Jen k tomu účelu se nechal najmout do služeb nezkušených poutníků jako chabír, průvodce. Že gum-gumové mluvili arabsky a nikoliv svým pedegadialektem, bylo znamením, že své loupežné výpravy podnikali i daleko za oblast svého jazyka, daleko za hranice svého kmene.

Zatím co sledovali stopy, dosáhlo slunce horizontu; ale jezdcům ani nenapadlo zastavit a odbýt si svou večerní modlitbu. Pak bylo již velmi rychle tma. Jižní Kříž vystoupil znenáhla na obloze; ale i za svitu hvězd bylo v jízdě pokračováno potud, dokud velbloudi sami nezvolnili běh. To bylo jistým znamením, že oáza je nablízku.

Vůdce dal zastavit. Jeho lidé sestoupili a rozložili se v písku. Dlouho tiše čekali; mnoho hodin uplynulo, než se ozvalo v blízkosti tiché vytí fenka, lišky pouště. Vůdce odpověděl týmiž zvuky - pak se ze tmy vynořila postava chabíra.

Vůdce gumu ho přivítal slovy:

"Již mnoho týdnů jsme neslyšeli tvůj hlas, ačkoliv jsme stále poblíž vás. Dnes jsme dosáhli biru el Amvat, studnice mrtvých, u kterého již mnoho lidí pilo smrt z našich rukou. A teď se snad konečně od tebe dovíme, kdo je pánem kafilů."

"Jsou to dva bohatí tugarové z Tarabulos el Gharb (Tripolisu), vezou zbraně, hedvábí a podobné zboží do Bornu. Provází je sedm beni Riahu, a ty, myslím netřeba usmrtit; nebudou nám v ničem bránit. Od Temissu dovedu je přes war do pouště a tobě pak v duáru dám zprávu. Teď spí všichni u biru Fetna, a já vás k nim dovedu."

"Stůj, počkej ještě. Jak se jmenují ti dva kupci?"

"Jeden se nazývá Abu el Hamail, neboť má na krku zavěšeny dva korány; druhý se jmenuje Halef ben Džubar."

"Dva hamaily? Je to tedy velmi zbožný muž, který byl v Mekce, v městě prorokově. Lituji, že musí dnes zemřít, neboť potřebujeme jeho věci. Za to mu dá Alláh věčný život, a já budu nosit jeho ihrám, jestliže se také někdy dostanu do Mekky. Můj otec tam, byl dvakrát. I on měl dva hamaily. Jeden daroval neznámému muži, který mého otce zachránil, když Tuaregové el Tinalkuhmští ho chtěli usmrtit. Alláh mu daruj sedmé nebe. Nyní však vzhůru, mužové! El Aswad nás povede."

Tato gum jistě neprováděla přepadení poprvé. Lidé již sami věděli, co mají činit. Odložili své bílé háiky, jejichž bílá barva v temnotě je mohla prozradit, odložili i střelné zbraně. Jen široké ostré sekakihny, jejichž ostří se podobalo dýce, vzali s sebou. A všichni následovali zrádného chabíra k oáze. Tam, kde studna pramenila ze země, rostlo houští egyptských akácií, odtud jméno Bir Fetna. Cestující upravili z balíků a velbloudů tábor, uprostřed něhož spali. Malý oheň, živý sebraným velbloudím trusem, odumíral. Po unavující jízdě spali všichni pevně. I stráž, která v koutě ležení stála podepřena s dvěma kopími v ruce, byla přemožena únavou. Mezi náspy pohyblivého písku pouště se objevil sinný měsíc, který ozařoval ležení stříbrným leskem, v němž mizel i jas hvězd. Byl to měsíc, jenž měl naposledy osvětlovat dva živé kupce.

Vůdce karavany gum-gumů se položil na zem, kde jeho hnědý, tmavý šat splýval s okolím. Pak se šinul neslyšitelně k ležení.

Snadno dosáhl jeho hradby, následován svými lidmi. El Aswad mu označil místo, kde spali oba kupci. Ano, tam ležel jeden z nich na zádech, zahalen do svého háiku, druhý oddychoval klidně na levé straně a držel i ve spánku pevně pušku v ruce.

Vůdce se vzpřimil a zvedl nůž k ráně. Úder měl být znamením k přepadení, jež připraví zkázu celé karavany.

Ale co to bylo? Tedetu zvedl ruku, ale nezabodl. Jeho pohled padl na hromadu balíků, pod níž kupec spal. Tam nahoře ležely dvě knihy - dva hamaily, které spící odložil, aby mohl pohodlně spát. Ležely vedle sebe, a ta napravo byla opatřena silným, kovovým zámečkem, jehož vzácná cizelérská práce se zřetelně a jasně blýskala v měsíčním světle.

"Esuwal'an eš - co se stalo?" tázal se jeden druhého a pobídl váhajícího, "udeř!"

"Alláh akbar, Bůh je velký! Bůh je velmi veliký!" zamumlal vůdce a jeho ruka klesla.

"Co vidíš? Co je tam?"

"Je to hamail mého otce. Alláh v posledním okamžiku zadržel ruku synovu, aby neusmrtila otcova záchrance!"

"Běda! Chceš pustit z rukou tak bohatou kořist?" přerušil ho el Aswad. "Je to skutečně jeho záchrance?"

"Dovím se to hned! A je-li to opravdu on, pak běda tomu, kdo by se odvážil zkřivit mu vlas na hlavě, nebo mu uloupit nejneopatrnější část jeho bohatství!"

Potom zvolal hlasitě:

"Hadží Omare ben Kurowade ibn Haussari." Spáček vyskočil jako vosou bodnutý.

"Kdo mne volá?"

"Jsi tím, jehož jméno jsem vyslovil?"

Teprve teď viděl kupec, že celý tábor je obklíčen cizími postavami. Bleskem popadl svou ručnici a při tom se tázal:

"Jsem ten, koho jsi menoval. Ale kdo jste vy?"

"Pověz dříve, obdržel-li si tam ten hamail darem?"

"Ano."

"Od koho?"

"Od šejka kmene Tibbu, Aruna el Saleta."

"To byl můj otec. Jsem Nowad ben Arun el Saleta. Anděl smrti vztahoval již po tobě svou ruku, tu však ..."

"Alláh kerím, Bůh je milostiv!" zvolal zděšeně kupec.

"Ano, Alláh je milostivý. Jen on tě zachránil. Jsme gum, a ty jsi u studnice smrti. Můj nůž se již nad tebou vznášel, když tu padl můj zrak na tento hamail. Nyní jsi však u nás bezpečnější, než ve stanu svého otce, ty, tvoji průvodci i tvé vlastnictví. Doprovodíme tě přes hory až k Hammadě. Pověz jen slovo, které máš říci!"

Napadení stáli v hloučku a pohlíželi temně na el Aswada, který je zradil. Kupec však poznal nebezpečí, z něhož ho jen jedno slovo mohlo vysvobodit.

"Dakilah ia šeik," pravil.

"Dakilah ia šeik," zvolali také všichni jeho společníci.

"Ano, jste v mé ochraně!" odvětil vůdce gumu. "Jste nyní naši bratři. Hamail vás zachránil před smrtí, a teď vám mohu říci svůj pozdrav : Alláh va sala va marhába - buďte nám vítáni!"

(Karl May: Hamail, 1887. Translation/Adaptation ©Petr Dornák, 1992.) Nakladatelství Návrat, Brno, 1993